

The background of the image is a soft-focus photograph of a garden. In the foreground, there is a wooden fence made of vertical posts. Behind the fence, a path or garden bed is visible, filled with green foliage and numerous bright yellow flowers, possibly daisies. The overall lighting is warm, suggesting a sunny day, and the image has a dreamy, artistic quality due to the blur.

Рыгор Барадулін

Г.Н. 1935

**Пімен Панчанка, “Паходжанне
майго друга Рыгора Б.”**

Ты прыйшоў з вайны і гора,

Ты – з малітвы,

Ты з разгневанага бору,

Ты смалісты.

Сто паэтаў цягнуць хорам,

Ты салістам.

Ты нібы святло ў лесе

Ад каліны,

Ты ад самай добрай песні –

Ад Куліны.

Рыгор Барадулін – народны паэт
Беларусі, крытык, перакладчык,
грамадскі дзеяч. Яго імя шмат
што значыць у сучаснай
беларускай паэзіі. У графе
“прафесія” ён звычайна ставіць
“літаратар”. Нават калі
віратлівыя жыццёвыя пуцявіны
прымусілі б яго быць інжынерам,
фінансістам, медыкам, ён усё
роўна быў бы паэтам. Гэта яго
прызвание, яго жыццё, яго лёс.
Па спосабу светаўспрымання,
спосабу бачыць з’явы і рэчы ён –

Нарадзіўся паэт на хутары Верасоўка
Ушацкага раёна ў сям'і рабочага ў 1935 годзе.
Падчас вучобы ў Беларускаім дзяржаўным
універсітэце пачынае публікавацца; пасля
заканчэння БДУ працаваў у рэдакцыях
газеты "Советская Белоруссия", часопісаў
"Бярозка", "Беларусь", "Полымя". З 1972 г.
працуе ў выдавецтве "Мастацкая
літаратура". Выступае ў друку з 1953 года.
Выдаў зборнікі паэзіі "Маладзік над стэпам"
у 1959 пасля паездкі разам з аднакурснікамі на
збор ураджаю ў Кустанайскую вобласць,
"Рунець, красаваць, налівацца" (1961),
"Нагбом" (1963), "Неруш" (1966), "Адам і Ева" (1968),
"Вяртанне ў першы снег" (1972), "Рум" (1974),
"Абсяг" (1978), "Вечалле" (1980), "Амплітуда
смеласці" (1983), "Маўчанне перуна" (1986),
"Самота падмніцтва" (1990), "Міпасэрнасьць"

Тэмы творчасці Барадуліна

- У вершах Барадуліна шматстайна і напорыста гучыць **тэма Радзімы, асэнсавання свайго роду, прыналежнасці да роднай зямлі.**

Ад бацькі свайго
ў радню
Я атрымаў
з дзяцінства
Шырокую даланю –
Тапарышча
любое сцісну!

- Плённа развіваецца інтымная лірыка, даючы прастор чалавечай пяшчоце, багаццю пачуццяў, асабістасці. Паэт пераканаўча паказвае, што пачуццё кахання дапамагае чалавеку глыбей і паўней адчуваць свет, прыгажосць яго аб'ектыўнай рэальнасці.

- Вялікую ролю ў творчасці адыгрывае сацыяльны аспект. **Асоба, яе ўнутраны свет і свядомасць – вось што кранае паэта.** Яго цікавяць **духоўныя патэнцыі чалавека**, права на індывідуальнасць, самастойнасць выбару і рашэнняў.
 - Жыццёвы і ідэйны мастацкі вопыт паэта адлюстраваны ў “Баладзе Брэсцкай крэпасці” (адзначана прэміяй Ленінскага камсамола Беларусі). Гэта паэма, якая **асэнсоўвае падзвіг** абаронцаў Брэсцкай цытадэліз вышыні сучаснасці. Паэт ідзе ў гісторыю, яму дапамагае багатае асацыятыўнае мысленне. Здаецца, што яму ўсё падуладна. “Дзён сівое прадзіва ніткаю суроваю на сцяжыну прадзеда памяць выкіроўвае”.
- **Словатворчасць** – асобная тэма ў дачыненні да яго паэзіі. Нават наватворы гучаць у Барадуліна зусім па-народнаму і добра ажыўляюць мову. Думаецца, што

Словы матчыны з Вушаччыны (кніга «Здубавецця»)

- ✓ Не хваліся сеўшы, а хваліся з'еўшы.
- ✓ Лёг не еўшы, устаў не спаўшы.
- ✓ Як увойдуць злыдні на тры дні, дык і за сем год не выганіш.
- ✓ Карову б'ець зык, а бабу бабскі язык.
- ✓ Хлябай, не дбай, хоць жыдка, ды многа.
- ✓ Людскі рот - не гарод, не паставіш плот.
- ✓ Не будзь ні войтам, ні сватам, не будзеш чалавекам праклятым.
- ✓ Аддай рукамі, а хадзі нагамі.
- ✓ Чужога дзіцёнка хоць маслам маслі, а ён дзёгцем усё роўна смярдзіць.

Ён тэмпераментна дорыць жыццё
слову, таму, што падуладна толькі
таленту. Ад “сонца” ў крыві, ад
улюбёнасці ў родную зямлю і
родную мову, ад яснага
ўсведамлення свайго дачынення
да натуры, стыхіі, быцця. Ён не
ўмее не жыць вершам, не
ўбачыць паэтычны вобраз у
любым выяўленні сутнага. Лёс
Барадуліна, як і лёс кожнага
паэта, абумоўлены сацыяльнымі
карэннямі, часам, яго асабістай
біяграфіяй. Тым часам, у якім
жыве паэт, і тым, што існуе ў
гістарычнай памяці народа. І яшчэ
ў тым трэцім вымярэнні, у
прасторы і часе душы, дзе
адыходзіць на другі план
падзейнае, фактаграфічнае, а
ўзбуйняецца ў паэтычным
усведамленні спрадвечнае

